

El que abans era pecat ara és incívic

JAN GRAU

Ara que la religió ja no està oficialment de moda, se n'han inventat una de nova. És la religió sociocultural, que paulatinament va condicionant les nostres maneres de fer: com abans calia seguir el que dictava l'Església per poder-nos salvar, ara les administracions ens van collant argu-

mentant la nostra seguretat i la nostra solidaritat. És més còmode destinar tants diners a ser solidari com fer publicitat d'aquesta solidaritat. També és més còmode poder dir al periodista «Aquest any les novetats de la festa són...», novetats per altra banda, centrades en el consum i no en la participació popular, o en el manteniment d'aquesta participació popular.

La cultura popular ha molestat sempre al poder perquè, malgrat els intents sovint reeixits de controlar-la o manipular-la políticament, sempre acaba fugint d'estudi, desmarcant-se o regenerant el seu esperit rebel. Com està encaixant aquest esperit rebel en aquesta nova religió?

Els problemes són latents encara que no es veuen. Fem un cop d'ull a alguns fets que provoquen sensacions contradictòries. Mentre expressions com tolerància zero s'utilitzen per prohibir la conducció si s'ha begut encara que sigui mitja cervesa o per impedir fumar a cada vegada més indrets, les mateixes veus es fan sentir, pel bé de la correcció política, de la convivència i de la solidaritat, sobre la conveniència de reconvertir danses com les de turcs i cavallets, en què els moros són els dolents, de canviar el nom de carrers que es diuen, per exemple,

«Matamoros» o justificant no fer el pessebre a les escoles argumentant la laïcitat de l'ensenyament i la presència de nens de diferents creences religioses.

Hem vist proliferar les associacions de voluntaris que fan una feina cívica per la comunitat i també, no ens enganyem, resolen problemes i estalvien diners a l'administració. No han estat sempre voluntaris els escoltes? I qualsevol associació cultural o festiva, amateur com es deia abans o sense ànim de lucre com es diu ara, com és que no encaixa en la definició de voluntari? Potser per aquella rebel·lia? Potser perquè aquestes associacions de voluntaris són controlables des del poder i rendibles políticament? En qualsevol cas, aquests il·lusionats i també manipulats voluntaris en pro de la seguretat i el civisme, beneïts pel polític a qui interessa vendre el seu producte, senyoregen les festes intentant ser més protagonistes que els protagonistes. Cal que trenquin l'estètica amb el seu groc llampant? Cal que es vegin tant? Evidentment, si els vesteixen cridaners, no podem demanar que la seva actitud, a més de servicial, sigui discreta, com tampoc els podem demanar que hi entenguin de la festa, encara que després poden tenir potestat per condicionar-la.

Enxanetes amb casc? Carros de diables als correfocs amb un senyal lluminós? Distàncies de seguretat controlades per voluntaris? Quotes de mestissatge i/o biodiversitat? Integració a costa de la desintegració de la tradició? Festes amb bous políticament incorrectes, mentre encara existeixen les places de toros? Curses de carretons prohibides per no reunir condicions de seguretat vial? Intents d'aplicar normatives europees a l'ús de la pirotècnia, per tant, prohibicions, argumentant europeisme? Subvencions que condicionen actituds de les associacions? Festes alternatives polititzades i subvencionades?...

L'any 1991, amb la guerra del Golf, l'Ajuntament de Barcelona va decidir no fer Carnaval per solidaritat i respecte per la gent que patia la guerra, mesura imitada per alguns ajuntaments de la mateixa corda. D'altres indrets van fer un Carnaval per la Pau, fins i tot al marge del propi Ajuntament. Potser ja eren moments profètics de la nova religió del civisme.

EL sAnTi No veE

Arramba't bé!
Ball folc de l'Anoia i el Penedès
649 41 70 61 - 93 817 15 55
www.elsantinove.com

AMPLI
SONORITZACIONS

Oriol Marimon
93.674.23.24 - 629.783.309